

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388283536/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Conrectoren havde været gift; men nu i mange Aar Enkemand og barnløs, levede han temmelig stille med en gammel Søster, som bestyrede hans lille Huusholdning. Han var en Mand af sunde og gode Grundsætninger, bestemt Character og fast Vilje; alvorlig og dog blid i sit Væsen; en fortrinlig Skolemand baade som Lærer og Opdraget, og fuldkommen grundig i de Videnskaber, han over et Qvartseculum havde foredraget, nemlig Latin og Græsk. Disse Sprogs classiske Forfattere vare hans kjereste Omgangsvener, fremfor Alle Horats, hvem han kunde udenad og citerede ved alle Lejligheder. I hans ensformige Liv fandt kun den ene Afveksling Sted: at han hver Søndagaften spillede Toccategli med Femtelectichører. Ogsaa her brugte han sin egen antike Terminologie. *Hukken* for Exempel kaldte han bestandig *Principilus*, *Marschen* hedte *hiberna*, og naar han *gik over*, glemte han aldrig at sige: *jacta est alea*, jeg gaar over *Rubicon*.

Hans nu nævnte Modstander ved Brætspillet, hvem vi herefter ville kalde Qvintus, var, da jeg lærte at kjende ham, paa Alder med Conrectoren – en Mand paa Tredsstyve, stor, firskaaren, og begavet med en Jernconstitution. Hans Ansigt var i Forhold til Kroppen stort, farveløst og barsk, uden mindste Udtryk af nogensomhelst Sindsbevægelse – ei engang Vrede. Der er et Ordsprog: »et Man ikke kan see Folk længere end til Tænderne;» men ham kunde Man ej engang see saa langt; thi den store Overlæbe hang altid ned over Underlæben – endog naar han spiste – og Ingen havde nogensinde seet ham smile. Naar han lo, da hørtes blot enkelte hule Stød eller Drøn, der ikke gjorde mindste Forandring i hans alvorlige Aasyn. Han beherskedes kun af een – jeg kan ikke sige Lidenskab – men Tilbøjelighed, den at samle Penge; hvorfor han ej heller nænnede at spise sig mæt, undtagen ved Andres Bord, hvor han da rigtignok tog dygtigt til sig. Men brugte han Munden flittig ved Bordet, da lod han den og hvile igjen paa alle andre Tider. Aldrig tiltalte han Nogen først; han holdt sig blot til Svar, og Disse aldeles i *Laconemes* Smag. Kun paa Skolen anvendte han sine overordentlig kraftfulde Taleorganer. Han var ingen daarlig Lærer; kun havde han en egen Mance, den han fulgte saa nøje som et Ritual. Til de Bøger, han tydede, havde han nemlig en dobbelt Oversættelse, en *bunden* og en *frie*, og kan jeg ikke nægte, at jo den Sidste ofte steg til Tøjlesløshed. Saaledes erindrer jeg blandt Andet, een af de første Dage jeg var paa Skolen, at have hørt ham gjennemgaae en Scene hos Terents, hvor der forekommer den